

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΣΛΑΒΟΙ.

Ἐξ ἀνάγκης, οἱ Τούρκοι, μὴ δυνάμενοι νὰ κυβερνήσωσιν ἐπὶ πλέον διὰ τοῦ συστήματος τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῶν Χριστιανῶν ἐκ τῶν πραγμάτων τῆς πολιτείας, οφείλουν νὰ ἐπιδιώξωσι τὴν ἐν τῇ κυβερνήσει σύμπραξιν μιᾶς τῶν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Σουλτάνου Χριστιανικῶν φυλῶν. Οὕτω δὲ μόνον θὰ δυνηθῶσι νὰ περιστείλωσι τὸ παρὰ ταῖς χριστιανικαῖς φυλαῖς ὁσημέραι ἀναπτυσσόμενον πνεῦμα τῆς ἀποστασίας, νὰ διατηρήσωσιν ἐν μέτρῳ τὴν πολιτικὴν αὐτῶν ὑπεροχὴν καὶ νὰ ἀναζωογονήσωσι πολιεிடῶς τὴν ἐκπεσοῦσαν αὐτοκρατορίαν, ἀπαλλάσσοντες αὐτὴν πρὸς τοῖς ἄλλοις τῶν ἀπὸ Βορρᾶ ἐπιδρομῶν καὶ τῶν διπλωματικῶν ἐπεμβάσεων.

Δύο δὲ φυλαὶ χριστιανικαί, ἐκ τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, κυρίως πρόκεινται εἰς ἐκλογὴν, οἱ Σλάβοι καὶ οἱ Ἕλληνες. Ἀπόκειται δὲ εἰς τοὺς Τούρκους νὰ προτιμήσωσι μεταξὺ τῶν δύο φυλῶν τὴν μᾶλλον συμφέρουσαν αὐτοῖς, τὴν μᾶλλον πρόθυμον

εἰς σύμπραξιν εἰλικρινῆ, τὴν δυναμένην νὰ παράσχη εἰς τὸ κράτος τοῦ Σουλτάνου μείζονα ὑπηρεσίαν. Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι διὰ τοὺς Τούρκους ἢ μεταξὺ τῶν δύο ἐκλογῆ δὲν εἶναι δύσκολος, οὐδ' ἀπαιτεῖ κρίσιν βαθεῖαν, ἢ χρόνον μελέτης καὶ σκέψεως!

Σύμπραξις εἰλικρινῆς μετὰ τῶν Σλάβων οὔτε δυνατὴ ὑπάρχει, οὔτε ἐπωφελὴς τῇ αὐτοκρατορίᾳ. Οἱ Σλάβοι ὑπήκοοι, ἐμπνέονται ὑπὸ ἀδιαλλάκτων θρησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν παθῶν περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, ὀρεγόμενοι πολιτικῆς αὐτονομίας. Χίμαιρα δὲ ἀποθαίνει παρ' αὐτοῖς, σκοπὸς ἀκατανόητος, πᾶσα ἰδέα πολιτικῆς συμπράξεως καὶ συνδιαλλαγῆς μετὰ τοῦ τουρκικοῦ στοιχείου. Παρ' αὐτοῖς ἄχρι σήμερον οὐδεὶς ἐκαλλιέργησε τοιαύτην ἰδέαν, οὐδὲ κἂν ἐφαντάσθη τοιοῦτον εἶδος πολιτικῆς ἐνεργείας, οἱ πάντες δὲ κηρύττουσιν ἀναφανδὸν τὴν ἐξόντωσιν τῆς τουρκικῆς φυλῆς καὶ τρέπονται εἰς ἐπαναστάσεις καὶ συνωμοσίας. Ζῶντες ἐν φανατισμῷ καὶ ἀμαθίᾳ,

δουλεύουσιν εἰς ἄλλοτρίαν ἐπιβρόακ καὶ ἐξυπηρετοῦσι τὰς προθέσεις τῆς Σερβίας, τοῦ Μαυροβουνίου καὶ τῆς Ῥωσσίας, τῶν ἀσπονδοτάτων ἐχθρῶν τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Ἐκτὸς δὲ τούτου, τὴν μετὰ τῶν Σλάβων σύμπραξιν ἢ Αὐστρία, ἢ πιστοτάτη τοῦ Σουλτάνου σύμμαχος, δὲν δύναται ν' ἀνεχθῆ, ἐνδιαφερομένη περὶ τῶν Σλαβικῶν αὐτῆς ἐπαρχιῶν καὶ ἐπιδιώκουσα ἐν ἰδίῳ συμφέροντι τὴν πολιτικὴν ἀσθένειαν τοῦ νοτιοσλαβικοῦ στοιχείου. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη τῆς δυτικῆς καὶ μέσης Εὐρώπης ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύνανται νὰ στέρξωσι τὴν πολιτικὴν ἐπικράτησιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ τοῦ Σλαβισμοῦ, ἐπομένως δὲ καὶ τῆς Ῥωσσίας. Ὑποστηρίζουσι δὲ ἐκθύμως τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους, ἥτοι τὴν πολιτικὴν ἐνότητα τῶν ἀνατολικῶν λαῶν, ὅπως λυτρώσωσι τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τοῦ σλαβικοῦ κατακλυσμοῦ.

Ἄλλως δὲ καὶ ἐὰν ἦτο δυνατὴ ἢ μετὰ

των Σλάβων σύμπραξις, οὐδὲν ἐκ ταύτης ἤθελεν ὠφελῆθαι πολιτικῶς ἢ Τουρκίᾳ. Οἱ Σλάβοι, οὔτε ν πλούτῳ, οὔτε ἐν πολιτισμῷ πρωτεύουσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὅπως παράσχωσι διὰ τῆς ἐαυτῶν συμπράξεως τῇ τουρκικῇ κυβερνήσει μέσα οικονομικῆς καὶ πολιτικῆς ἀναρρώσεως. Ἐξέχοντες δὲ μᾶλλον ἐπὶ πτωχείᾳ καὶ ἀμαθείᾳ ἔσονται χεῖριστοι μὲν ὡς κυβερνῆται, ἀνικανώτατοι δὲ ὡς ὑπάλληλοι, ἀρμόδιοι δὲ μόνον νὰ θεωρησῶσι τὸ δημόσιον ὡς μέσον ἀρπαγῆς καὶ πλουτισμοῦ.

Τοῦ ἑλληνικοῦ ὅμως στοιχείου ἢ πολιτικῆ σύμπραξις οὐ μόνον εἶνε δυνατῆ, ἀλλὰ καὶ συμφέρουσα τοῖς Τούρκοις ἀπὸ πάσης ἐξεταζομένη ἀπόψεως. Τὸ ἔσω καὶ ἔξω ἑλληνικὸν ἔθνος ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἐμελέτησε καὶ κατενόησεν ὁμοθυμαδὸν τὰ ἀποτελέσματα τοιαύτης πολιτικῆς ἐνεργείας, ἢ δὲ πολιτικῆ τῆς συμπράξεως καὶ τῶν φιλικῶν σχέσεων, ἐθνικὴ ἀποδοῦσα πεποιθήσεις, ἀνεγνωρίσθη ἤδη καὶ καθιερώθη ὡς θεμελιώδης βάσις τῆς πρὸς τὴν Τουρκίαν πολιτικῆς τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Περφοτισμένη συνείδησις τῶν μεγάλων συμφερόντων καὶ τοῦ προορισμοῦ αὐτοῦ, ἔπεισε σύμπαν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ν' ἀποτραπῆ ὁδοῦ σκοπιᾶς, ἀγούσης εἰς ἀναπόφευκτον ὄλεθρον, νὰ ἐγκυκαταλείπῃ τὴν πολιτικὴν τῆς φανερᾶς ἐχθρότητος καὶ διεγέρσεως ἐπαναστάσεων παρὰ τοῖς γείτοσι, δι' ὧν Ἑλλάς καὶ Τουρκία, συγκαταστρεφόμεναι, ὑπέρτερον ἐν ἀγνοίᾳ διὰ τοῦ πολιτικοῦ ἀνταγωνισμοῦ τοὺς ῥωσικοὺς σκοποὺς, νὰ παραδεχθῆ δὲ ἰδέας πολιτικῆς συμπράξεως καὶ φιλιώσεως μετὰ τῶν πρώην ἀδιαλλάκτων ἐχθρῶν. Ἄς μὴ φαντασθῶσι δὲ οἱ Τούρκοι, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος μετέβαλε πολιτικὴν ἐκ δολιότητος ἢ ἐξ ἀδυναμίας! Αὐτὸ καὶ σήμερον, ὡς πρότερον, ἀποδέλπει εἰς τὰ ἐθνικὰ αὐτοῦ συμφέροντα, ἐπιδιώκον δὲ τὴν σύμπραξιν καὶ τὴν πολιτικὴν τοῦ ἑθνικοῦ μεγαλείου, οὐδόλω ἀπέβαλε τὸ αἰσθημα τῶν ἐθνικῶν πόθων καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων. Μεθ' ὧν δὲ τὴν σμικρότητά του τὸ ἑλληνικὸν βασιλεῖον εἶνε ἐν πάσῃ περιστάσει ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς τῆς Τουρκίας. Ἄς ἄλλοτε συνέτριψε διὰ θαυματῶν ἠρώσιμων τὸ κράτος τοῦ Σουλτάνου καὶ παρέλυσεν αὐτὸ διὰ τῆς διεγέρσεως ἐσωτερικῶν ἐπαναστάσεων, οὕτω καὶ σήμερον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος τῆς Ἀνατολῆς, ὑπὲρ

πᾶσαν δουλεύουσιν φυλὴν, δύναται νὰ καταστῆ εἰς τοὺς Τούρκους ἐπικίνδυνον καὶ φοβερόν διὰ τοῦ πλοῦτου, τῆς ἀνδρείας καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Ὡστε οὐχὶ ἐξ ἀδυναμίας τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος τείνει χεῖρα φιλικῆς καὶ συμπράξεως τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος. Σύννοιδεν ὅτι τὸ δόγμα τῆς ἀκεραιότητος, ὅπερ καθιέρωσεν ἡ συνθήκη τῶν Παρισίων ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν καὶ τῆς Τουρκίας, ὑπηρετεῖ πρὸ πάντων τὰ ὕψιστα τῶν συμφερόντων τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Σύννοιδεν ὅτι ἡ πολιτικὴ καταστροφὴ τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας θὰ ἐπενέγκῃ τῆς Ἀνατολῆς τὸν πολιτικὸν διαμελισμὸν καὶ τὴν δημιουργίαν πολλῶν κρατιδίων ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου. Σύννοιδεν ἐπὶ τέλους ὅτι τὰ κρατίδια ταῦτα, ἐρίζοντα περὶ χώρας καὶ ὑπεροχῆς παλαιόντα κατ' ἀλλήλων λυσσωδῶς, θὰ παροθήσωσι βαθυμῶδον τὴν Ἀνατολὴν εἰς τὰς συμφορὰς τῆς ῥωσικῆς κατακτῆσεως ἢ ἐνεκα ἢ μὲν ἑλληνικὴ φυλὴ θὰ κινδυνεύσῃ μέχρις ὀλοσχεροῦς ἐξοντώσεως, τὰ δὲ λοιπὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης θὰ καταστήσωσι εἰς βίον πολιτικῆς ταπεινώσεως. Ἴδου οἱ λόγοι ὧν ἐνεκα τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος οὐ μόνον δὲν διανοεῖται πλέον τὴν καταστροφὴν τῆς Τουρκίας, ἀλλὰ καὶ κηρύσσεται ὑπέρμαχον τῆς πολιτικῆς ἐνότητος τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ λαῶν, ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ Σουλτάνου, τὴν σύμπραξιν ἐπιθυμοῦν μετὰ τοῦ τουρκικοῦ στοιχείου!

[Νεολόγος Ἀθηνῶν.]

Ὅτι ἡ ἕκτασις τῆς Σερβίας ἀντιβαίνει εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Αὐστρίας, ὅτι ἡ αὐστριακὴ πολιτικὴ θὰ καταβάλλῃ πᾶσαν ἐπιτηδὴν προσπάθειαν ὅπως ματαιώσῃ τὰς ἐλπίδας τῶν νοτίων Σλάβων, νοεῖται οἰκοθεν. Αἱ ἐπίσημοι καὶ ἡμιοπισίμοι ἐφημερίδες τῆς Βιέννης καὶ τῆς Βουδαπέστης κηρύττουσι τοῦτο ἀναφανδὸν καὶ ἐντονότατα. Τὸ « Ηεσταῖον Λόυδ » ἐφημερίς ἐρμηνεύουσα τὸ πολιτικὸν φρόνημα τοῦ κόμητος Ἀνδράσου, καὶ περιέχουσα ἄρθρα γεγραμμένα πάντοτε μετὰ πλείστης ὄσης ἐπιφυλάξεως, προσέθη πρὸ τινῶν ἡμερῶν μέχρι τῆς δεινῆς ταύτης ὁμολογίας, « ὅτι ἡ Αὐστρία ἐνδέχεται νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐνοπλον ἐπέμβασιν, ἔστω καὶ ὅτι ἡ ἐπέμβασις αὕτη θὰ προκαλέσῃ αὐστρο-

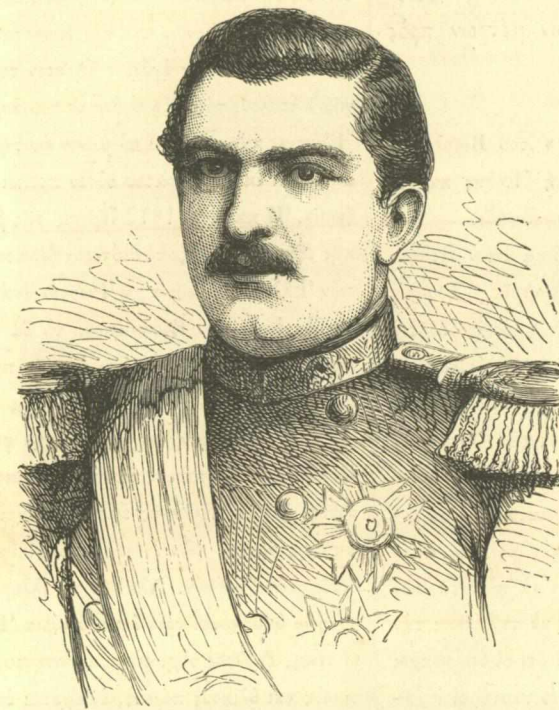
ῥωσικὸν πόλεμον ». Ἡ ὁμολογία αὕτη εἶναι ἀρκούντως σαφῆς καὶ ἐμφαντικῆ. Τὸ « Ηεσταῖον Λόυδ », δὲν διαστᾶζει νὰ εἴπῃ ὅτι τὰ ζωτικώτερα τῶν αὐστριακῶν συμφερόντων ἐν τῇ Ἀνατολῇ, θὰ ἠπειλοῦντο σπουδαιότατα ἐκ τῆς ἰδρύσεως νέων ὑποτελῶν κρατῶν ἢ ἐκ τῆς ἀσκήσεως τῶν ἤδη ὑπαρχόντων. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἶναι ὅλως ἀδιάφορον ἐὰν προσαρτηθῶσι εἰς τὴν Σερβίαν καὶ τὸ Μαυροβούνιον αἱ ὅμοροι τουρκοσλαβικαὶ ἐπαρχίαι, ἀρκεῖ μόνον νὰ τεθῆ ἐν σκέπῃ παντὸς κινδύνου ἡ Κωνσταντινούπολις καὶ ὁ Θρακικὸς Βόσπορος· ἀλλ' ἡ Αὐστρία ἔχει καθῆκον νὰ κωλύσῃ τὴν πραγματοποίησιν τοιοῦτου σχεδίου, ἀδιάφορον ἐὰν ἐντεῦθεν διαβραχῆ ἢ μετὰ τῆς Ρωσσίας συμμαχία. Ἐὰν ἀποβῆ ἀναγκαστικὸν νὰ προσλάβῃ ἡ διπλωματικὴ ἐνέργεια τῆς Αὐστρίας πρακτικώτερον τινὰ τύπον πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν αὐστριακῶν συμφερόντων, ἡ κυβερνήσις δὲν θὰ ὀκνήσῃ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ εἰκότα.

Ταῦτα λέγει τὸ « Ηεσταῖον Λόυδ ». Ἡ ἡμιοπισίμος βιενναία ἐφημερίς Fremdenblatt ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ, ἐξετάζουσα ὅσιν ὑπέστη μέχρι τοῦδε ἡ Αὐστρία ἐμπορικὴν καὶ χρηματικὴν βλάβην ἐκ τῶν πρὸς βορρᾶν τῆς Τουρκίας ἐπαναστάσεων, παρατηρεῖ ἐπὶ τοῦ τουρκοσερβικοῦ πολέμου. « Ἐὰν νικήσωσιν οἱ Τούρκοι, ἴσως ἀρκεθῶσιν εἰς τὴν παραίτησιν τοῦ Μίλαν· ἐὰν ὅμως νικήσωσιν οἱ Σέρβοι, ὁ κίνδυνος τῆς Αὐστρίας θὰ ᾖ οὐχὶ μικρὸς· διότι ἡ παρὰ τὰ νοτιοανατολικά ἡμῶν σύνορα σύστασις ἰσχυροῦ σερβικοῦ κράτους ἐκ καὶ ἔτι πλέον, θὰ ᾖ ὡς πάσσαλος ἐν τῷ ἡμετέρῳ σώματι. Οἱ Σέρβοι, ἀπαξ ἐλευθερωθέντες θὰ στρέψωσι καθ' ἡμῶν ἅπασαν αὐτῶν τὴν ἀντιπάθειαν. Ἡ Σερβία, τοιοῦτῳ ἐπηρεαζομένη, θὰ ἀσκήσῃ, φυσικῶς τῷ λόγῳ καὶ δὴ κατὰ τὸν νόμον τῆς βαρῦτητος, μεγάλην ἐκτυστικὴν δύναμιν ἐπὶ πάντα τὰ νοτιοσλαβικὰ στοιχεῖα, ἢ τις ὁσημέραι θὰ ἐπαυξάνῃ κατὰ γεωμετρικὴν πρόσοδον. Ἡ μεγάλη Σερβία θὰ καθίστατο τότε ἀληθῶς τὸ νοτιοσλαβικὸν Πεδεμόντιον, ὁ βραχίον καὶ ἡ σηματοφόρος τῆς πανσλαβιστικῆς ἰδέας, ἢ τις θὰ ἔπαυε τότε οὔσα τὸ ὄνειρον φαντασιοκόπων φοιτητῶν καὶ θὰ ἐλάμβανε ψηλαφητὸν τύπον. Ἡ θέσις τῆς Αὐστρίας εἶναι ἐπομένως λίαν κρίσιμος καὶ μεστὴ κινδύνων, ἐκ τῶν

ἡμετέρων δὲ πολιτικῶν οὐδεὶς πόποτε ἔσχε νὰ ἀντιπαλαίσῃ πρὸς τοσαύτας δυσχερεῖας ἢ πρὸς ὅσας νῦν ὁ προεστάμενος τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου ».

Ταῦτα λέγει ἡ ἐφημερίς Fremdenblatt ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα ἐκ τῆς εἰδικῆς ἀπόψεως τῶν αὐστριακῶν συμφερόντων· ἀλλὰ δέον νὰ ἐξετασθῇ καὶ ἐκ τῆς ἀπόψεως

τῶν γενικῶν συμφερόντων τῆς Εὐρώπης, ἢ τις βεβαίως πρέπει νὰ ἀναλογισθῆ τὸ ἐν τῇ μεσημβρινῇ ἐσχατιᾷ τῆς ἰλλυρικῆς χερσονήσου μικροσκοπικὸν κράτος, τὸ κα-

ΜΙΛΑΝ. — Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ.

ΝΑΘΑΛΙΑ. — Η ΗΓΕΜΟΝΙΣ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ.

ΝΙΚΗΤΑΣ. — Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ.

ΜΙΛΕΝΗ. — Η ΗΓΕΜΟΝΙΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ.

λούμενον Ἑλλάς, καταστρέφεται πολιτικῶς, ἐὰν μόναι αἱ σλαβικαὶ ἐπαρχίαι τῆς Τουρκίας γίνωσιν ἀνεξάρτητοι, καὶ ἀποτελέσωσι μέγα κράτος, διπλάσιον ἢ

τριπλάσιον τῆς ἀνεξαρτήτου Ἑλλάδος. Οἱ Ἕλληνες θὰ φροντίσωσι βεβαίως ὅπως μὴ συμβῆ ἀνισορροπία ἐπὶ βλάβῃ ἐαυτῶν καὶ μόνων. Ἡ ἑλληνικὴ κυβερνήσις ἄς

ἔχῃ πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν ἐνδεχόμενον τοῦτον κίνδυνον, διότι ἐπὶ τέλους πρόκειται περὶ τε τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἑλληνισμοῦ. [Νεολόγος Ἀθηνῶν.]

ΑΠΑΙΣΙΟΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΟΥΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ.

Ο ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ.

Η ΕΚ ΠΑΓΟΥ ΣΧΕΔΙΑ 1

1 Έκ του Άγγλικού του πλοηρχου Τύζονος.

1 Φεβρουαρίου. — Ο άνεμος πνέει πάλιν δεινός, και ή τρικυμία επισκήπτει από βορρά και δυσμών. Η νήσος ήμῶν ριπτάζεται ως σχεδία κυματόπλαγκτος τῆδε κακεῖσε ὄγκοι δὲ μέγιστοι πάγων ἀποσπόμενοι αὐτῆς ἀπάγονται ὑπὸ τῶν κυμάτων. Η καταστροφή ἐπίκειται πάλιν φρικώδης. Εὐτυχῶς οἱ τεθραυσμένοι πάγοι συναντώμενοι συγκολλῶνται εὐθὺς διὰ τοῦ πληγνυμένου ὕδατος τῆς θαλάσσης, ὅπερ χρησιμεύει ὡς κόλλα. Ἐάν δὲ ὁ Ὀκεανὸς μὴ ἐθεράπευεν οὕτω τὰς πληγὰς, ἄς καταφέρει ἐπὶ τῆς νήσου ήμῶν, ἀπὸ πολλοῦ αὕτη θά ἠφανίζετο.

Περὶ τὸ ἐσπέρας ὁ οὐρανὸς μεταβάλλεται εἰς ἀπειρον κρυσταλλῶδες ἡμισφαίριον συγγεόμενον μετὰ τῶν πάγων αὐτῆς. Τὸ θέαμα εἶναι φρικώδες, καταπληκτικόν, ἀλλ' οὐδὲν ἦντον ἀξιοθαύμαστον! Τί θά ἔλεγον, ἐάν ἦσαν ἐνταῦθα, οἱ ἀνακράζαντες

πρὸς τὴν θέαν τοῦ Βεσουβίου « Veder Napoli et poi morir. »

Φωτιζόμενα ὑπὸ τοῦ ἡλίου, τὰ ἐκ πάγων ὄρη ἀποσυνθέτουσι και θραύουσι τὰς ἀκτῖνας ὡς πελώριοι ἀδάμαντες, και ἀπορροφῶντα αὐτὰς, ἀνταποδίδουσι φαινόν ήμῖν τὸ οὐράνιον τόζον ἀνελισσόμενον ἐν τῷ στερεώματι μετὰ τῶν λαμπροτάτων τῆς ἴριδος χρωμάτων. Οἱ γιγάντιοι οὔτοι ἀνθρακες (rubis), αἱ ἐκ σαπφείρου ἀψίδες και στῆλαι, αἱ σμαράγδινα βελόνηαι πληροῦσιν ἐνθουσιασμοῦ, και ἐμψυχουσι τοὺς ἀπονενεκρωμένους ήμῶν ἀκελετοὺς. Τὰ θαύματα ταῦτα καθιστῶσιν ήμῶς ἐπιλήσμονας τῶν κυμάτων, ἅτινα καταβροχθίζουσι ἀδιαλείπτως τὴν νήσον, ἐφ' ἧς φερόμεθα, και τοῦ Ὀκεανοῦ, ὅστις ἀναμένει τὴν βορὰν αὐτοῦ, ὡς ὁ Ζῶης και ὁ Χάνς ἀναμένουσιν ἐνεδρεύνοντες τὰς φώκας, ἔχοντες διὰ χειρὸς τὴν κάμακα.

Ἄρα γε πέπρωται ήμῖν ἴν' ἀφανισθῶμεν, πλησιεστέρα τῆς γῆς τῆς σιτηρίας; Τὸ

λαμπρότατον τοῦτο θέαμα εἶναι ἄρα γε προύμιον τῆς τελευταίας ήμῶν ήμέρας;

Ὅποια ποικιλία μορφῶν ἐν τοῖς πάγοις, οὗς ὁ ὀφθαλμὸς μου περιλαμβάνει, και οἷτινες ἴσως ἀπεσπάρθησαν ἐκ τῶν ἀπειρῶν παγῶνων τῆς Γρηλανδίας! Πόσα ἄρα γε ἔτη ἔμειναν ἐγκεκλεισμένοι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ὅπου ἐγεννήθησαν, πρὶν ἢ μεγάλας τις παλιρροῖαι ἀναρπάσῃ και ἀκοντίσῃ αὐτοὺς πρὸς τὸν ὠκεανόν; Ποσάκις ἐξώκειλαν εἰς τὴν ξηρὰν και ποσάκις ἀνθρωπάγησαν πάλιν ἐκ νέου!

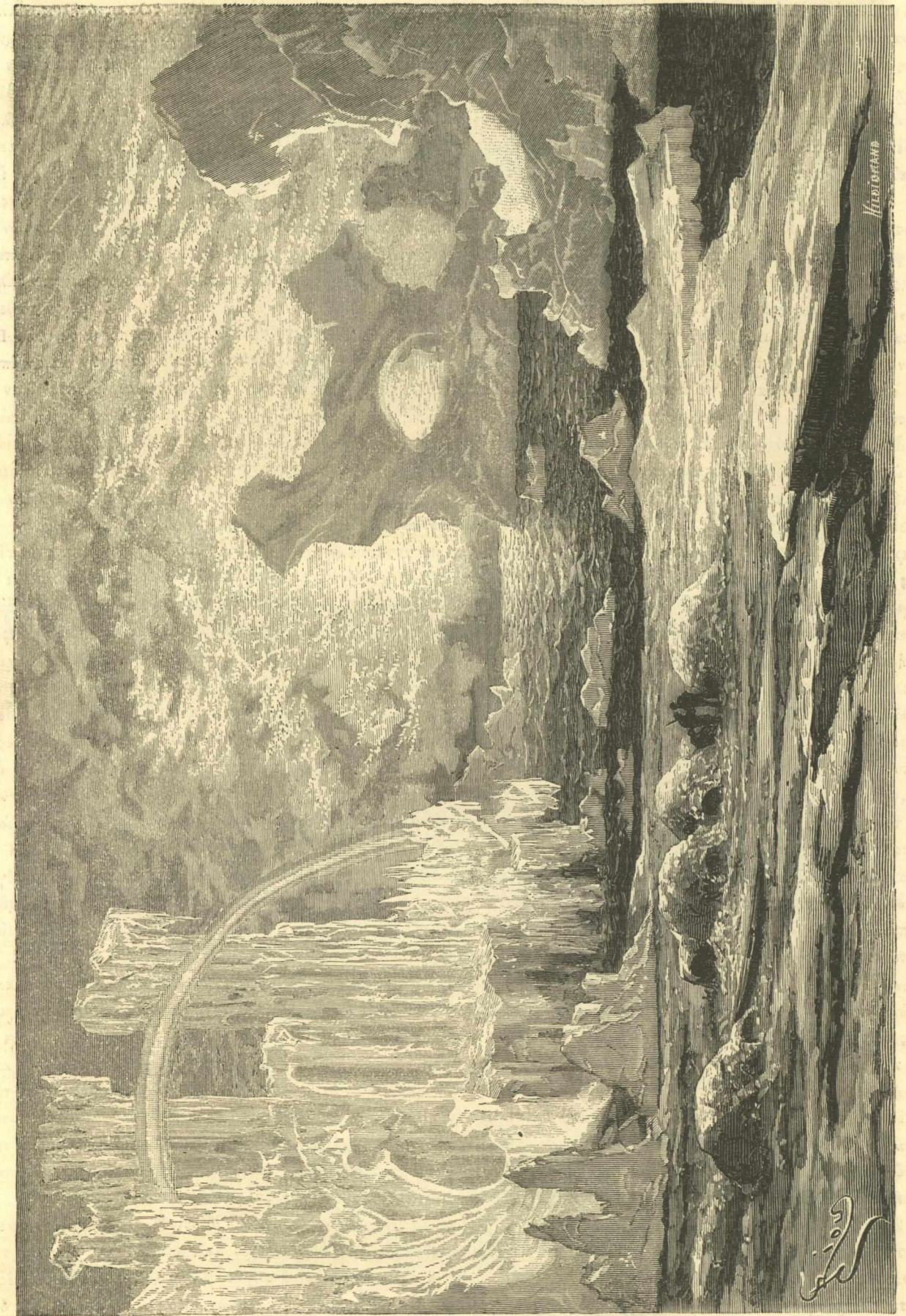
Νομίζει τις ὅτι χεῖρ ἐπιτηδαιοτάτου τινὸς ἀρχιτέκτονος ἐμιμήθη τὰ γρανιτικὰ ὄρη τῆς Ἀμερικῆς! Ἴδου μία γοτθική μητρόπολις, ἧτις ὁμοιάζει πρὸς τὴν παλαιὰν ἐκκλησίαν τῆς Βοστώνης. Ἴδου τὸ Καπιτώλιον, ἰδοὺ ἡ Λευκὴ Οἰκία! Ἄλλθῶς πλέομεν ἀνὰ μέσον τοῦ λαμπροτάτου θεάματος τῆς γῆς!

6 Φεβρουαρίου. — Αἱ φῶκαι ἀναφαίνονται πολυπληθέστεραι, και ὁ Ζῶης

συνέλαβε σήμερον δύο. Ἡ μικρὰ Ἐσκιμῶς ψυχαγωγεῖ ἑαυτὴν, ἐξορύσσουσα διὰ τινος μαχαίριου τρύπαν ἐν τῷ πάγῳ. Πρώτην ταύτην φορὰν βλέπω τὸ κοράσιον κάμνον

τοῦτο. Μὴ ἄρα γε ἡ σχεδία ήμῶν ἀρχεται νὰ μαλακίνηται; Ναί. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι οὕτω πως θά περατωθῇ ἡ καταχθόνιος αὕτη ὄδοιπορία. Καταγίς τις ἐκ μεσημ-

βρίας ἐπισκήψασα θά κατακερματίσῃ ἴσως ἐν ἀκαρεὶ τὴν ἐξ ήμισείας τακτεῖσαν σχεδίαν. 7 Φεβρουαρίου. — Ἡ ήμέρα ἀρχεται κατὰ τὴν ὀγδόην και τελευτᾷ κατὰ τὴν

ΕΠΛΕΟΜΕΝ ΑΝΑ ΜΕΣΟΝ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥ ΘΕΑΜΑΤΟΣ.

τετάρτην ὥραν. Ἴδου ἐν νέον εἶδος τροφῆς, ὁ ξιφίας. Ὁ μέγας και παράδοξος οὗτος ἰχθὺς κολυμβᾷ κατὰ συμπλέγματα πολυπληθῆ, διατρυπῶν διὰ τοῦ ὡς ὁ χάλυψ μακροτάτου και σκληροτάτου αὐτοῦ ῥύγ-

χους πᾶν τὸ παρατυγχάνον. Ἐλπίζομεν δὲ μετ' ὀλίγον νὰ παραθέσωμεν αὐτὸν εἰς δεῖπνον εἰ και δυσκόλως ἀγρευόμενον. Ἄλλ' ὁ Χάνς και ὁ Ζῶης ἀποθαρρύνονται, διῶσχυρίζομενοι ὅτι οἱ ξιφία οὐ μόνον εἶναι

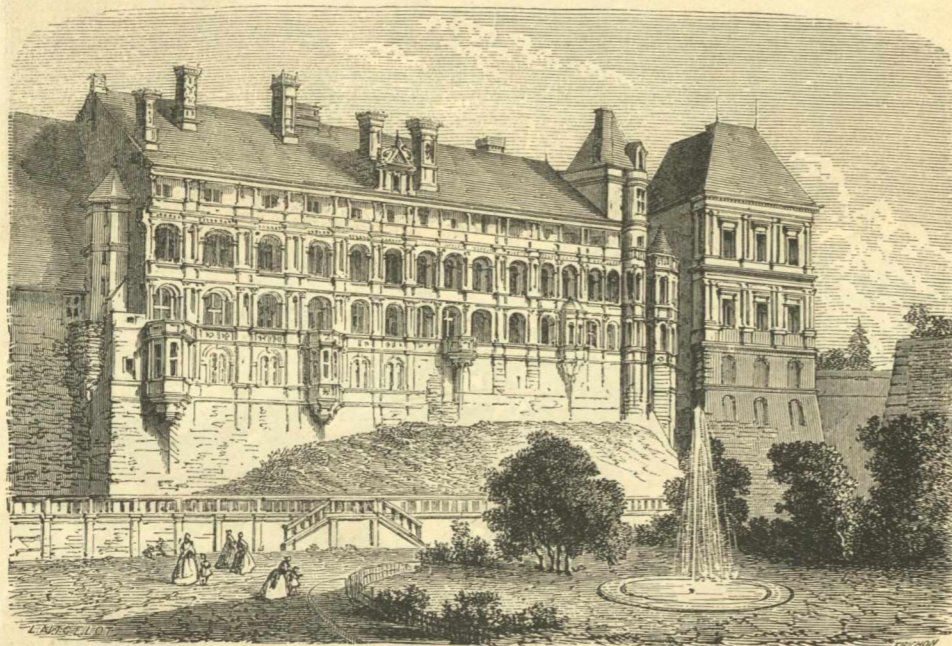
ἀνάλωτοι, ἀλλὰ και διώκουσι τὰς φώκας.

11 Φεβρουαρίου. — Εἶμαι βέβαιος ὅτι θά ἐφρίττομεν, ἐάν ἠδυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἑαυτοὺς ἐν τινι κατόπτρῳ. Τὰ πρόσωπα ήμῶν εἶναι ἀποτρόπαια. Ἄλλα φεῦ! τίς οἶδε ἂν τὰ

1. Συνέχεια ἀπὸ σελ. 87.

Η ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΝ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΒΛΕΣΩΝ (BLOIS).

Ἀλλαχού τῆς Ἐθνικῆς Ἐπιθεω-
ρήσεως εἶδομεν τὸν γοθτικὸν ἀρχι-
τεκτονικὸν ῥυθμὸν ἐφαρμοζόμενον
ἐν Γαλλίᾳ καθ' ἕνα τὸν μεσαιῶνα,
μέχρι τῆς δεκάτης ἑκτῆς ἑκατονταε-
τηρίδος εἰς τὴν δημιουργίαν παντοίων
μνημείων, μάλιστα δὲ τῶν ἐκκλησιῶν.
Ἀλλὰ τὰ βασιλεία τῶν ἡγεμόνων καὶ
αἱ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι ἤρξαντο ἤδη ἀπὸ
τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος νὰ κατα-
σκευάζωνται κατὰ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἰτα-
λικῆς παλιγγενεσίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν
ταύτην ὁ ἀστικὸς βίος, ὑπερισχύων ἤδη
τοῦ θρησκευτικοῦ, καὶ εὐρίσκων ἐν τῷ
λαμπρῷ τῆς Παλιγγενεσίας ῥυθμῷ
ἀντανακλωμένην τὴν χαρὰν καὶ τὴν
εὐδοκίαν αὐτοῦ, ἀπελάττει ἐπὶ ἐκεί-
νου τὰς φοβερὰς καὶ ἐξάλλους τοῦ με-
σαιῶνος μορφὰς καὶ τερατοφυγήματα.
Ἀλλ' οὐδ' αὖ μὲν ἀλλαχού τῆς Εὐρώ-

πῆς ὡς ἐν Γαλλίᾳ αἱ κατοικίαι ὠκο-
δομήθησαν εὐρυθμότερον, οὐδ' ἐστο-
λίθησαν εὐπρεπέστερον, συναρμολογούσαι
οὕτω τὴν χάριν καὶ τὴν μεγαλοπρέ-
πειαν, ὥστε ὑπερηκόντισαν καὶ αὐτὴς
τῆς Ῥώμης καὶ τῆς Φλωρεντίας τὰς ἡ-
γεμονικὰς ἐπαύλεις καὶ τὰς ἐκκλησίας.
Ὁμολογητέον δ' ὅτι πολλοὶ Ἴταλοὶ
τεχνῖται συνετέλεσαν εἰς τὴν οἰκοδο-
μὴν καὶ τὸν ἔσω στολισμὸν τῶν γαλ-
λικῶν δημοσίων μνημείων καὶ μεγάρων.
Ἄλλ' ὑπὸ τὴν καθ' ἡγεσίαν αὐτῶν
ἐμορφώθη ταχέως ἐν Γαλλίᾳ σχολὴ
Γάλλων ἀρχιτεκτόνων, ἀναδειχθέντων
ἀνθαμίων, ὁδὸς δ' εἰπεῖν, ὑπερτέρων
τῶν διδασκάλων αὐτῶν. Ἀρκεῖτω ἴν' ἀνα-
φέρωμεν τοὺς ἀρχιτέκτονας Πέτρον
τὸν Lescot, τὸν Buillant, τὸν Philibert De-
lorme, τὸν Ducerceau, οἵτινες ἤκμασαν
ἐπὶ τῆς βασιλείας Φραγκίσκου τοῦ

πρώτου, τῶν Valois καὶ Ἐρρίκου τοῦ
τετάρτου.

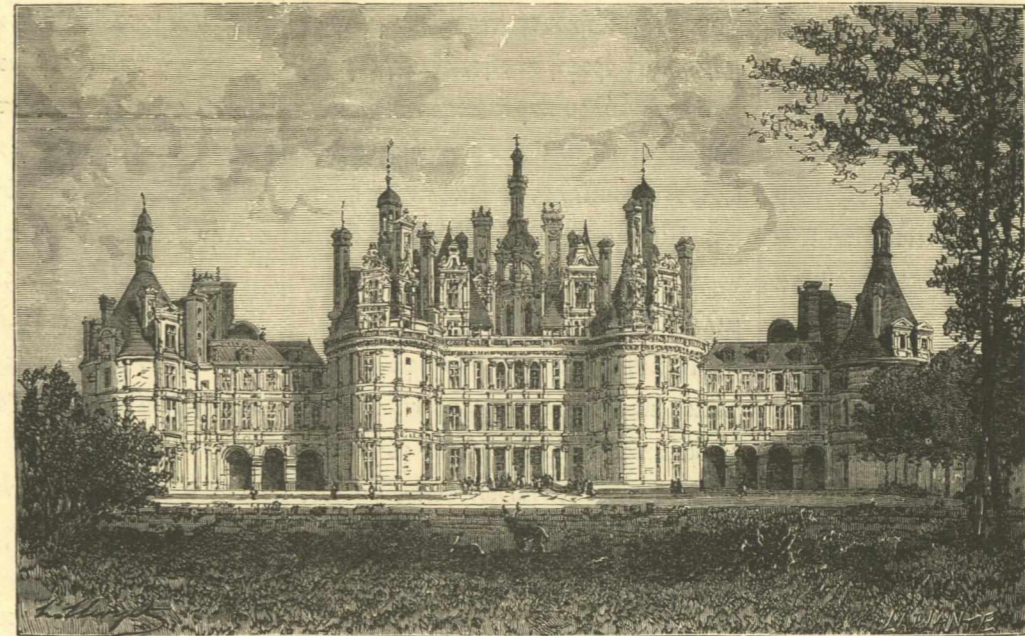
Πρῶτον περίσημον βασιλεῖον κατὰ
τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα ἐκτίσθη ἐν
Γαλλίᾳ τὸ τοῦ Gaillon, 1502-1509. Τὰ
λείψανα αὐτοῦ εὐρίσκονται νῦν μετενη-
νεγμένα ἐν Παρισίοις καὶ ἐκτεθειμένα
νὴ τῆ αὐλῆ τοῦ παλατίου τῶν Καλῶν
Τεχνῶν. Ἡ χαριστάτη ἀψίς, ἡ ὀνο-
μαζομένη Arc de Gaillon, εἶναι ἀξιο-
λογωτάτη, ἅτε δεικνύουσα πάντας
τοὺς χαρακτῆρας τῆς μεταβάσεως τῆς
τέχνης ἀπὸ τοῦ γοθτικοῦ εἰς τὸν
λεγόμενον ῥυθμὸν τῆς Παλιγγενεσίας.
Ἐπιτίθεται δὲ ἐπὶ τὰ βασιλεία ταῦτα
ἐκτίσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐν Rouen Γάλλου
τεχνίτου Πέτρου Fain.

Τὸ βασιλεῖον τῶν Βλεσῶν (Blois), οὗτι-
νος μέρη τινὰ ἀνάγονται εἰς τὸν δέκατον
τρίτον αἰῶνα, ὑπέστη καὶ τοῦτο πάσας

τὰς φάσεις τῆς βαθμιαίας μετατροπῆς
τοῦ γοθτικοῦ εἰς τὸν ῥυθμὸν τῆς Πα-
λιγγενεσίας, ὧν φέρει τὸ ἔγχρη. Λουδο-
βίκος ὁ δωδέκατος, ὅστις ἐγεννήθη ἐν
αὐτοῖς, ἐπειράθη πρῶτος ἵνα μεταρ-

μόσῃ αὐτὰ πρὸς τὰ ἤθη τῆς ἐποχῆς
τοῦ ὁ δὲ Φραγκίσκος ὁ πρῶτος κατε-
σκεύασε τὴν πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς
πρόσοψιν μετὰ τῶν δύο χαριστάτων
αὐτῆς στοῶν.

Τὸ βασιλεῖον τοῦ Chenonceaux,
θεμελιωθὲν ἐν ἔτει 1515 ὑπὸ τοῦ
Φωμᾶ Bohier, ἀγορασθὲν ἐν ἔτει 1535
ὑπὸ Φραγκίσκου τοῦ πρώτου, δώρηθὲν
παρὰ τοῦ Ἐρρίκου τοῦ δευτέρου τῇ

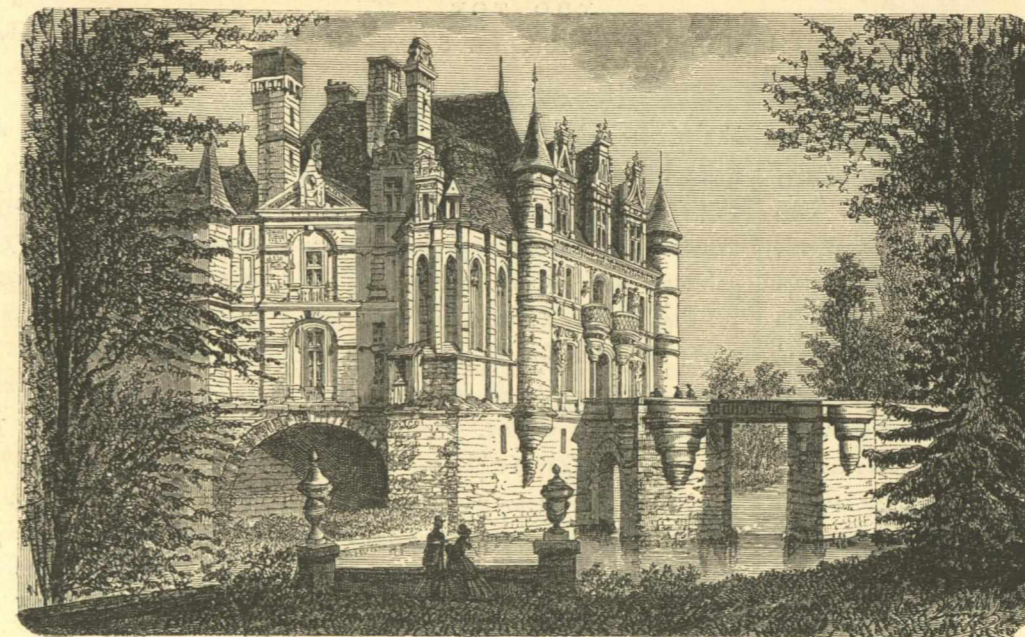
ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΣΑΜΒΩΡΑ.

Diane de Poitiers, καθωραίσθη ἐπὶ τῆς
Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, περικεκυ-
κλωμένον ὑπὸ κήπων βαθυσκίων, δια-
σωθὲν ἀλώθητον ἐκ τοῦ χρόνου, εἶναι
ἐκ τῶν μᾶλλον ἀξιοθαυμάστων ἔργων

τῆς γαλλικῆς καλαισθησίας καὶ τέχνης
τῆς ἐποχῆς ταύτης.

Τὸ βασιλεῖον τοῦ Chambord, ὅπερ
ἐκτίσθη ὡς τὸ προηγούμενον ὑπὸ
Φραγκίσκου τοῦ πρώτου, καὶ ὅπερ

παρὰ πᾶσαν πιθανότητα ἀποδίδουσι
τινες εἰς τὸν Πριματίκην, εἶναι ὑπο-
δέεστερον κατὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν
συμμετρίαν τοῦ τοῦ Chenonceaux.
Ἄλλ' ἡ πρωτότυπος αὐτοῦ ὄψις ἀνα-

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΕΝΟΝΣΩ.

πληροὶ τὰς πολλὰς αὐτοῦ παραδόξιας.
Πύργος τις πελώριος, περικεκυκλω-
μένος ὑπὸ τεσσάρων μικροτέρων πυρ-
γίσκων, ἀποτελεῖ τὸ μέσον τῆς προσ-
όψεως. Ἐπὶ δὲ τοῦ γοθτικοῦ τούτου
ἔργου ἐρείδονται οἱ παραστάται καὶ αἱ
ὀριζόντιαι διαιρέσεις τῆς Παλιγγενε-

σίας. Ἡ βᾶσις καὶ αἱ δύο ὀροφᾶι τοῦ
μνημείου στεροῦνται πάντως γλυφῶν·
ἀλλὰ τὰ στεγὰσματα καὶ τὰ ἀνδῆρα
βρίθουσι παντοῦ γλυπτικοῦ καὶ ἀρχι-
τεκτονικοῦ κόσμου. Πανταχοῦ κα-
πνοδόχοι, πυργίσκοι, κωδωνοστάσια
καὶ μέγαρα, κεκοσμημένα φιλοτίμως

παντοίας γλυφαῖς, ἐξείρονται ἀπερ-
γαζόμενα χαριστάτων ἀρχιτεκτονικῶν
σύμπλεγμα. Μεταξὺ δὲ τῶν παραδό-
ξων τούτων ἀποκνημάτων τῆς φαντα-
σίας τῶν τῆς Παλιγγενεσίας ἀρχιτε-
κτόνων ὑψοῦται καὶ ὁ περίφημος λύχνος
μοναδικῆς τινος κλίμακος, ἣν βλέπομεν

νον, ἀρπάζει τῶν τριῶν τὸν ἱερέα, ὅστις πειράται τότε νὰ μαλάξῃ τὸν δολοφόνον, « Ἐλεος! κραυγῶν γονυπετῆς πρὸς αὐτόν. Ἐλεος!... Ἄθλιε Σεκοῦνδε, τί πράττεις; Εἰς τί σοι ἔπταισα; » Ἀλλὰ τότε ὁ δολοφόνος περιτυλίξας τὴν κεφαλὴν, φράξας τὸ στόμα τοῦ ἱερέως διὰ μανδουλίου, καὶ πατάξας τὸ κρανίον διὰ λίθου σύρει αὐτόν, εἰς τὸν

τάφον. Ἐκεῖ δὲ ἤρξατο νὰ ἀφαιρῇ διὰ τινος σκαπάνης τὰ κατὰ τὴν πάλην κατολισθήσαντα χῶματα, ἐν ᾧ ὁ καταβεβλημένος καὶ αἱματόφυρτος ἱερεὺς βλέπει ἀγωνιῶν παρασκευαζόμενον τὸν τάφον αὐτοῦ. Μάτην δὲ πειράται πάλιν νὰ μαλάξῃ τὸν δολοφόνον, παρακαλῶν ἵνα ἐλεήσῃ αὐτόν, καὶ μεθ' ὅρκου ὑποσχόμενος ἵνα μηδεὶ

φανερώσῃ τὸ ἐγκλήμα. Ἄλλ' ὁ ἀμείλικτος Ἰσπατός ἀρπάζει τέλος καὶ ρίπτει αὐτὸν ζῶντα εἰς τὸν λάκκον. Ὁ ταλαίπωρος ἱερεὺς καταβάλλει ὑστάτην τινὰ προσπάθειαν πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ φρικαλέου τούτου θανάτου· ἀλλ' ὁ αἰμογαρῆς αὐτοῦ ἀντίπαλος πλήττει τὸ ἀθῶον θῦμα διὰ τῆς σκαπάνης κατὰ κεφαλῆς, θραύει τὸ κρανίον,

ΦΑΚΟΧΟΙΡΟΣ Ο ΑΙΘΙΟΠΙΚΟΣ.

ἐξ οὗ ἐκπηδῶσιν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ὅτε τὸ σῶμα μετεβλήθῃ εἰς μάζαν ἀμορφον, καλύπτει αὐτὸ διὰ χῶματος ὅπερ καταπατεῖ, θέλων νὰ καταχύσῃ τὴν χεῖρα τοῦ δυστυχοῦς ἱερέως, ὅστις καίπερ ἐκπνέων κινεῖ αὐτὴν ἔξω τοῦ τάφου, οἰοῦναι ζητῶν βοήθειαν.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ φρικώδους τούτου δράματος ὁ Σεκοῦνδος ἤλλαξεν ἡσύχως τὴν περισκελίδα καὶ τὸ ὑποκάμισον, ἐπορεύθη εἰς δεῖπνον, καὶ μετὰ ταῦτα, ἀνοίξας τὸ κιβώτιον, ἀφήρετε

δώδεκα χιλιάδας φράγκων, ἅτινα ἔκρυψεν ἐν τῷ κήφῳ. Τῇ ἐπαύριον ἐξῆλθεν ἑνωρὶς καὶ ἤρξατο νὰ ἐρωτᾷ τοὺς παρερχομένους ἂν εἶδον τὸν ἀφανισθέντα ἱερέα.

Μετὰ πολλὰς ματαίας ἐρεύνας οἱ ἀστυνόμοι εἶδον τῇ 10 ἀπριλίου τὴν χεῖρα τοῦ ἱερέως ἐξερχομένην τοῦ τάφου, αὐτὴν ἐκείνην, ἣν ὁ Σεκοῦνδος ἐπειράθη νὰ καταχύσῃ, καὶ ἦτις ὑπὸ τελευταίου τινὸς σπασμοῦ προκύψασα ἐκ νέου ἀπεκάλυψε τέλος τὸ κακούργημα. Ὁ νεκρὸς

ἐξήχθη τοῦ τάφου· ὁ δὲ Σεκοῦνδος, συλληφθεὶς, πρῶτον μὲν ἠρνήθη τὰ πάντα· ἀλλὰ τὸ χρυσίον ὅπερ εὐρέθη ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτοῦ, αἱ κηλίδες τῶν φορεμάτων του, ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

Δικασθεὶς, κατεδικάσθη ἐσχάτως εἰς θάνατον. Ἡ δὲ τιμωρία αὐτοῦ ἐξετελέσθη τῇ 3 ἰουνίου.